Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►B ►M2 EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 89/552/EEK

(1989. gada 3. oktobris)

par dažu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanas noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) ◄

(OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►M1	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/36/EK (1997. gada 30. jūnijs)	L 202	60	30.7.1997.
►M2	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/65/EK (2007. gada 11. decembris)	L 332	27	18.12.2007.

▼B

▼M2

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 89/552/EEK

(1989. gada 3. oktobris)

par dažu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanas noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva)

▼B

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 57. panta 2. punktu un 66. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

sadarbībā ar Eiropas Parlamentu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā Kopienas mērķi, kas izklāstīti Līgumā, paredz veidot vēl ciešāku savienību starp Eiropas tautām, veicināt ciešākas attiecības starp Kopienas valstīm, nodrošināt šo valstu ekonomisko un sociālo progresu, kopīgiem spēkiem novēršot šķēršļus, kas sadala Eiropu, veicināt iedzīvotāju dzīves apstākļu pastāvīgu uzlabošanos, kā arī miera un brīvības saglabāšanu un stiprināšanu;

tā kā Līgums paredz izveidot kopēju tirgu, kā arī novērst šķēršļus pakalpojumu aprites brīvībai starp dalībvalstīm un ieviest tādu sistēmu, kas nodrošina, ka netiek traucēta konkurence kopējā tirgū;

tā kā viens no veidiem, kā sasniegt Kopienas mērķus, ir televīzijas raidījumu raidīšana pāri robežām, izmantojot dažādas tehnoloģijas; tā kā būtu jāparedz pasākumi, kas pieļautu un nodrošinātu pāreju no valstu tirgiem uz programmu veidošanas un izplatīšanas kopēju tirgu, kā arī radītu apstākļus godīgai konkurencei, netraucējot televīzijas raidorganizācijām kalpot sabiedrības interesēm;

tā kā Eiropas Padome ir pieņēmusi Eiropas konvenciju par pārrobežu televīziju;

tā kā Līgums paredz izdot direktīvas noteikumu koordinēšanai, lai veicinātu pašnodarbināto personu darbību;

tā kā televīzijas raidījumi Līguma nozīmē parasti ir pakalpojums;

tā kā Līgums paredz to visu pakalpojumu brīvu apriti, kurus parasti sniedz par samaksu, lai kāds būtu to kultūras vai cits saturs, turklāt bez jebkādiem ierobežojumiem dalībvalstu pilsoņiem jebkurā Kopienas valstī, izņemot personas, kam šie pakalpojumi ir paredzēti;

tā kā šajās tiesībās, piemērojot tās televīzijas apraidei un pakalpojumu izplatīšanai, īpaši izpaužas arī vispārīgāks princips, proti, tiesības brīvi paust savus uzskatus, kas ietverts visu dalībvalstu ratificētās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10. panta 1. punktā; tā kā tādēļ, izdodot direktīvas par televīzijas apraidi un pakalpojumu izplatīšanu, jānodrošina to brīva aprite saskaņā ar minēto pantu un, ievērojot tikai šā panta 2. punktā un Līguma 56. panta 1. punktā noteiktos ierobežojumus;

tā kā dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos par televīzijas raidorganizāciju un kabeļu televīzijas operatoru darbību ir atšķirības, dažas no kurām var kavēt brīvu televīzijas pārraižu apriti Kopienā un traucēt konkurenci kopējā tirgū;

([1]) OV C 179, 17.7.1986., 4. lpp.
([2]) OV C 49, 22.2.1988., 53. lpp., un OV C 158, 26.6.1989.
([3]) OV C 232, 31.8.1987., 29. lpp.

▼B

tā kā saskaņā ar Līgumu jālikvidē jebkuri šādi brīvības ierobežojumi raidpakalpojumu nodrošināšanai Kopienā;

tā kā šādai likvidēšanai jānotiek kopā ar piemērojamo likumu koordinēšanu; tā kā šādai koordinēšanai būtu jāveicina attiecīgo profesionālo darbību veikšana un, vispārīgākā nozīmē, informācijas un domu aprite Kopienā;

tā kā līdz ar to ir nepieciešami un pietiekami, ja visi televīzijas raidījumi atbilst raidītājas dalībvalsts likumiem;

tā kā šī direktīva nosaka noteikumu minimumu, kas jāievēro, lai nodrošinātu apraides brīvību; tā kā tādējādi tas neietekmē dalībvalstu un to iestāžu atbildību par organizatoriskiem pasākumiem — tostarp licencēšanas, administratīvās pilnvarošanas vai nodokļu piemērošanas sistēmas taksāciju — finansēšanu un programmu saturu; tā kā tādējādi paliek neskarta dalībvalstu neatkarība Kopienas kultūras attīstībā un kultūras daudzveidības saglabāšanā;

tā kā kopējā tirgū ir vajadzīgs, lai visi Kopienā veidotie un uztveramie raidījumi, jo īpaši tie, kas ir uztverami citā dalībvalstī, ievērotu gan izcelsmes dalībvalsts likumus par televīzijas raidījumiem, ko var uztvert minētās dalībvalsts skatītāji, gan šīs direktīvas noteikumus;

tā kā prasība, ka izcelsmes valstij vajadzētu pārbaudīt televīzijas raidījumu atbilstību valsts likumiem, kā norādīts šajā direktīvā, saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir pietiekama, lai nodrošinātu pārraižu brīvu apriti bez otrreizējas pārbaudes šajā pašā sakarā uztvērējās dalībvalstīs; tā kā tomēr izņēmuma kārtā un ar īpašiem nosacījumiem uztvērējas dalībvalstis var uz laiku pārtraukt televīzijas raidījumu retranslāciju;

tā kā ir būtiski, lai dalībvalstis nodrošinātu aizsardzību pret jebkurām darbībām, kuras varētu traucēt televīzijas raidījumu aprites un tirdzniecības brīvību vai varētu veicināt dominējoša stāvokļa rašanos, kas varētu novest pie plurālisma un televīzijas informācijas brīvības ierobežojumiem vai informācijas nozares brīvības ierobežojumiem kopumā;

tā kā šī direktīva, kas ir attiecināta tieši uz televīzijas apraidi reglamentējošiem noteikumiem, neierobežo pašreizējo vai turpmāko Kopienas aktu saskaņošanu, jo īpaši, lai apmierinātu obligātās prasības par patērētāju aizsardzību, godīgu komercdarbību un konkurenci;

tā kā tomēr ir vajadzīga koordinēšana, lai personām un radošajām apvienībām, kas veido kultūras programmas, atvieglotu darbības uzsākšanu un veikšanu;

tā kā noteikumu minimums visām Kopienas sabiedriskās vai privātās televīzijas programmām attiecībā uz Eiropas audiovizuālajiem darbiem ir bijis līdzeklis, kā veicināt ražošanu, neatkarīgu ražošanu un izplatīšanu iepriekšminētajās nozarēs, un tas papildina citus dokumentus, kurus jau piedāvā vai vēl piedāvās šā paša mērķa sasniegšanai;

tā kā tāpēc dalībvalstīs jāveicina pietiekami plaša televīzijas ražojumu tirgus izveide, lai atgūtu vajadzīgos ieguldījumus, ne vien ieviešot kopējas normas, kuras padarītu pieejamus valstu tirgus, bet, ja vien ir iespējams un ar atbilstošiem līdzekļiem īstenojams, arī plānojot, ka Eiropas ražojumi būs dalībvalstu televīzijas programmu galvenā daļa; tā kā, lai būtu iespējams sekot tam, kā tiek ieviestas šīs normas un īstenoti mērķi, dalībvalstis sniegs ziņojumu Komisijai par šajā direktīvā paredzēto raidlaiku Eiropas darbiem un neatkarīgajiem ražojumiem; tā kā, aprēķinot šīs proporcijas, jāņem vērā Grieķijas Republikas un Portugāles Republikas īpašais stāvoklis; tā kā Komisijai jāinformē citas dalībvalstis par iesniegtajiem ziņojumiem, vajadzības gadījumā tos papildinot ar atzinumu par pirmpārraižu īpatsvaru visā raidījumu programmā, jo īpaši salīdzinājumā ar iepriekšējos gados sasniegto, televīzijas raidorganizāciju īpašo stāvokli un konkrēto situāciju valstīs ar zemu audiovizuālās ražošanas jaudu vai ierobežojumiem valodas jomā;

tā kā šajā nolūkā "Eiropas darbi" būtu definējami, neierobežojot dalībvalstu iespējas precīzāk definēt televīzijas raidorganizācijas, kas atrodas

▼B

to jurisdikcijā saskaņā ar 3. panta 1. punktu un atbilstoši Kopienas tiesībām, ņemot vērā šīs direktīvas mērķus;

tā kā saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir svarīgi meklēt pienācīgus līdzekļus un kārtību, lai sekmētu šo mērķu īstenošanu nolūkā veikt tādus pasākumus, kas veicinātu Eiropas audiovizuālo darbu ražošanu un attīstību, jo īpaši valstīs ar zemu ražošanas jaudu vai ierobežotu valodas lietošanas areālu;

tā kā valsts atbalsta plānus ražošanas attīstībai Eiropā drīkst piemērot tiktāl, cik tie atbilst Kopienas tiesībām;

tā kā saistības, ja iespējams tādas uzņemties, atvēlēt daļu raidlaika no raidorganizācijām neatkarīgu veidotāju raidījumiem, veicinātu jaunu televīzijas raidījumu avotus, it īpaši mazo un vidējo uzņēmumu veidošanos; tā kā tas pavērtu jaunas iespējas un noieta tirgus radošiem talantiem, kas strādā ar kultūru saistītās profesijās un ir nodarbināti kultūras jomā; tā kā dalībvalstīm, definējot neatkarīgā ražotāja jēdzienu, būtu jāņem vērā minētais mērķis, pievēršot pienācīgu uzmanību mazajiem un vidējiem ražotājiem un atļaujot kopražošanas palīguzņēmumiem finansiāli piedalīties televīziju darbā;

tā kā dalībvalstīm jāveic pasākumi, lai nodrošinātu noteiktu starplaiku starp pirmizrādi kino un pirmizrādi televīzijā;

tā kā, lai atļautu īstenot aktīvu, konkrētai valodai labvēlīgu politiku, dalībvalstis var brīvi veidot sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas atkarībā no valodas kritērijiem, ja vien šīs normas saskan ar Kopienas tiesībām un jo īpaši nav piemērojamas citās dalībvalstīs veidoto raidījumu retranslācijai;

tā kā, lai nodrošinātu televīzijas skatītāju kā patērētāju interešu pilnīgu un pienācīgu aizsardzību, ir būtiski televīzijas reklāmu pakļaut noteikumu un standartu minimumam; un tā kā dalībvalstīm ir jāsaglabā tiesības noteikt sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas un atsevišķos gadījumos izvirzīt atšķirīgus nosacījumus televīzijas raidorganizācijām, kas atrodas to jurisdikcijā;

tā kā dalībvalstīm, pienācīgi ievērojot Kopienas tiesības un attiecībā uz pārraidēm, kas ir domātas uztveršanai tikai valsts teritorijā un nav ne tieši, ne netieši uztveramas vienā vai vairākās citās dalībvalstīs, jārada iespēja noteikt citādus reklāmas ievietošanas nosacījumus un citādu reklāmas apjomu šo konkrēto pārraižu veicināšanai;

tā kā ir jāaizliedz visu veidu televīzijas reklāmas, kuras popularizē cigaretes un citus tabakas izstrādājumus, tostarp arī netieša reklāma, kurā tabakas izstrādājums nav minēts tieši, bet ir mēģināts apiet aizliegumu, reklāmā izmantojot firmas nosaukumu, simboliku vai citas būtiskas tabakas izstrādājumu pazīmes vai rādot darbības, kas pazīstamas vai saistītas galvenokārt ar šādu izstrādājumu ražošanu vai izplatīšanu;

tā kā ir tikpat svarīgi aizliegt televīzijas reklāmu medikamentiem un ārstniecībai, kas dalībvalstī, kuras jurisdikcijā raidorganizācija atrodas, ir atļauta tikai pēc ārsta norādījuma, un ieviest stingrus kritērijus alkohola reklāmai televīzijā;

tā kā, ņemot vērā sponsorēšanas aizvien pieaugošo lomu programmu finansēšanā, būtu jāsagatavo atbilstoši tiesību akti;

tā kā turklāt ir jāievieš noteikumi par nepilngadīgo fiziskās, garīgās un morālās attīstības aizsardzību televīzijas programmās un reklāmās;

tā kā, kaut gan televīzijas raidorganizācijas parasti programmās cenšas nodrošināt faktu un notikumu patiesu atspoguļojumu, tomēr ir svarīgi, lai tās tiktu pakļautas īpašām saistībām attiecībā uz tiesībām uz atbildi vai tiesiskās aizsardzības līdzekli tā, lai jebkura persona, kuras likumīgās intereses ir aizskartas ar izteikumu kādā televīzijas raidījumā, varētu saņemt šādu atbildi vai tiesisko aizsardzību,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

▼B

I NODAĻA

Definīcijas

▼M2

1. pants

Šajā direktīvā:

a) "audiovizuālo mediju pakalpojums" ir:

— pakalpojums atbilstīgi Līguma 49. un 50. pantam, uz kuru attiecināma mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionāla atbildība un kura galvenais nolūks ir nodrošināt plašākai sabiedrībai raidījumus, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus Direktīvas 2002/21/EK 2. panta a) punkta nozīmē. Šādi audiovizuālo mediju pakalpojumi ir vai nu televīzijas apraide, kā definēts šā panta e) punktā, vai arī audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, kā definēts šā panta g) punktā;

un/vai

— audiovizuāls komerciāls paziņojums;

b) "raidījums" ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas veido atsevišķu vienību programmā vai katalogā, kuru izveido mediju pakalpojumu sniedzējs un kura forma un saturs ir pielīdzināmi televīzijas apraides formai un saturam. Raidījumi ir, piemēram, pilnmetrāžas filmas, sporta pasākumi, situāciju komēdijas, dokumentālās filmas, bērniem paredzēti raidījumi un oriģinālfilmas;

c) "redakcionāla atbildība" ir efektīva kontrole gan attiecībā uz raidījumu izvēli, gan uz to organizāciju, kuru nodrošina vai nu hronoloģisku raidījumu programmu televīzijas pārraižu gadījumā, vai arī katalogā, ja tie ir audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma. Redakcionāla atbildība ne vienmēr ietver juridisku atbildību saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas attiecas uz saturu vai sniegtajiem pakalpojumiem;

d) "mediju pakalpojumu sniedzējs" ir fiziska vai juridiska persona, kurai ir redakcionāla atbildība par audiovizuālo mediju pakalpojuma audiovizuālā satura izvēli un kura nosaka veidu, kādā tas tiek organizēts;

e) "televīzijas apraide" (t.i., lineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu vienlaicīgai skatīšanai, pamatojoties uz raidījumu programmu;

f) "raidorganizācija" ir mediju pakalpojumu sniedzējs, kas sniedz televīzijas apraidi;

g) "audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma" (t.i., nelineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojumi, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu skatīšanai brīdī, ko izvēlējies lietotājs un pēc lietotāja individuāla lūguma, pamatojoties uz mediju pakalpojuma sniedzēja piedāvātu raidījumu katalogu;

h) "audiovizuāls komerciālais paziņojums" ir attēli ar skaņu vai bez tās, kas ir paredzēti, lai tieši vai netieši reklamētu fiziskas vai juridiskas personas, kas veic saimniecisko darbību, preces, pakalpojumus vai tēlu. Šādi attēli pavada raidījumu vai ir iekļauti raidījumā par samaksu vai līdzīgu atlīdzību vai pašreklāmas nolūkā. Audiovizuālu komerciālu paziņojumu veidi ir, cita starpā, televīzijas reklāma, sponsorēšana, televeikals un produktu izvietošana;

i) "televīzijas reklāma" ir jebkurš paziņojums raidījumā vai nu par samaksu, vai līdzīgu atlīdzību vai valsts vai privāta uzņēmuma vai fiziskas personas raidījums pašreklāmas nolūkā sakarā ar tirdznie-

▼M2

cību, uzņēmējdarbību, amatu vai profesiju, lai veicinātu preču vai pakalpojumu, to skaitā nekustamā īpašuma, tiesību un pienākumu, piedāvājumu par samaksu;

j) "slēpts audiovizuāls komerciāls paziņojums" ir preču, pakalpojumu, nosaukuma, preču zīmes, preču ražotāja vai pakalpojumu sniedzēja darbību atveidojums raidījumos, kad šādu atveidojumu mediju pakalpojumu sniedzējs ir iecerējis kā reklāmu un kas varētu maldināt skatītāju par tā būtību. Šāds atveidojums jo īpaši uzskatāms par apzinātu, ja tas ir par maksu vai līdzīgu atlīdzību;

k) "sponsorēšana" ir jebkurš tāda valsts vai privāta uzņēmuma vai fiziskas personas, kas nav iesaistīta audiovizuālu pakalpojumu sniegšanā vai audiovizuālu darbu veidošanā, ieguldījums audiovizuālo mediju pakalpojumu vai raidījumu finansēšanā nolūkā popularizēt savu nosaukumu, preču zīmi, tēlu, darbību vai ražojumus;

l) "televeikals" ir tiešs piedāvājums, pārraidīts sabiedrībai nolūkā piedāvāt preces vai pakalpojumus, to skaitā nekustamo īpašumu, tiesības un pienākumus, par atlīdzību;

m) "produktu izvietošana" ir jebkurš audiovizuāla komerciālā paziņojuma veids, kurš sastāv no produktu, pakalpojumu vai tā preču zīmju iekļaušanas vai kurš sastāv no atsaucēm uz tiem, demonstrējot to raidījumā par maksu vai līdzīgu atlīdzību;

n) i) "Eiropas darbi" ir šādi:

— darbi, kuri ir tapuši dalībvalstīs,

— darbi, kuri ir tapuši Eiropas trešās valstīs, kas ir pievienojušās Eiropas Padomes Eiropas konvencijai par pārrobežu televīziju, un kuri atbilst ii) apakšpunkta nosacījumiem,

— kopražojuma darbi saskaņā ar nolīgumiem audiovizuālajā nozarē, kas noslēgti starp Kopienu un trešām valstīm un atbilst minēto nolīgumu nosacījumiem,

— otrā un trešā ievilkuma noteikumus piemēro ar nosacījumu, ka darbiem, kas tapuši dalībvalstīs, attiecīgajā trešā valstī nepiemēro diskriminējošus pasākumus;

ii) šā panta i) apakšpunkta pirmajā un otrajā ievilkumā minētie darbi ir darbi, kurus galvenokārt veidojuši autori un darba ņēmēji, kuri dzīvo vienā vai vairākās i) apakšpunkta pirmajā un otrajā ievilkumā minētajās valstīs, ar noteikumu, ka tie atbilst vienam no trim šādiem nosacījumiem:

— tos ir veidojis viens vai vairāki producenti, kuri veic uzņēmējdarbību vienā vai vairākās no šīm valstīm; vai

— darbu veidošanu pārrauga un faktiski kontrolē viens vai vairāki producenti, kuri veic uzņēmējdarbību vienā vai vairākās no šīm valstīm; vai

— šo valstu sadarbības partneru ieguldījums kopražošanas kopējos izdevumos ir dominējošs, un kopražojumu nekontrolē viens vai vairāki producenti, kas veic uzņēmējdarbību kādā citā valstī;

iii) darbus, kas nav Eiropas darbi i) apakšpunkta nozīmē, bet ir tapuši pēc divpusējiem kopražošanas līgumiem starp dalībvalstīm un trešām valstīm, uzskata par Eiropas darbiem, ja līdzproducenti no Kopienas nodrošina lielāko kopējo ražošanas izmaksu daļu un ražošanu nekontrolē viens vai vairāki producenti, kas veic uzņēmējdarbību teritorijā, kura atrodas ārpus dalībvalstīm.

▼B

II NODAĻA

Vispārīgi noteikumi

▼M2

2. pants

1. Katra dalībvalsts nodrošina, lai visi tās jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtie audiovizuālo mediju pakalpojumi atbilstu šīs dalībvalsts tiesību sistēmas noteikumiem, ko piemēro plašākai sabiedrībai paredzētiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem.

2. Šajā direktīvā dalībvalsts jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ir:

a) mediju pakalpojumu sniedzēji, kas veic uzņēmējdarbību šajā dalībvalstī saskaņā ar 3. punktu;

b) mediju pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem attiecas 4. punkts.

3. Šajā direktīvā uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī šādos gadījumos:

a) mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir šajā dalībvalstī, un redakcionālus lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem minētajā dalībvalstī;

b) ja mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir vienā dalībvalstī, bet redakcionālus lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem citā dalībvalstī, tad uzskata, ka tas veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā darbojas audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībā iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa. Ja audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībās iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa darbojas katrā no šīm dalībvalstīm, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā ir tā galvenais birojs. Ja nevienā no šīm dalībvalstīm nedarbojas audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībās iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā tas pirmo reizi sāka darbību saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, ar noteikumu, ka tā uztur stabilu un efektīvu saikni ar šīs dalībvalsts ekonomiku;

c) ja mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir dalībvalstī, bet lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem trešā valstī vai arī otrādi, uzskata, ka tas veic uzņēmējdarbību attiecīgajā dalībvalstī, ar nosacījumu, ka šajā dalībvalstī darbojas nozīmīga daļa audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībās iesaistītā darbaspēka.

4. Uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzēji, kam nav piemērojami 3. punktā minētie noteikumi, atrodas dalībvalsts jurisdikcijā šādos gadījumos:

a) tie izmanto satelīta raidošo zemesstaciju, kas atrodas šajā dalībvalstī;

b) kaut gan tie neizmanto satelīta raidošo zemesstaciju, kas atrodas šajā dalībvalstī, tie izmanto tā satelīta resursus, kas pieder šai dalībvalstij.

5. Ja to, kuras dalībvalsts jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, nevar noteikt saskaņā ar 3. un 4. punktu, kompetentā dalībvalsts ir tā, kurā mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību Līguma 43. līdz 48. panta nozīmē.

6. Šī direktīva nav piemērojama audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kas paredzēti uztveršanai tikai trešās valstīs un ko tieši vai netieši ar standarta galaiekārtām neuztver auditorija vienā vai vairākās dalībvalstīs.

▼M1

2.a pants

▼M2

1. Dalībvalstis nodrošina uztveršanas brīvību un savā teritorijā neierobežo audiovizuālo mediju pakalpojumu retranslāciju no citām dalībvalstīm to apsvērumu dēļ, kas attiecas uz jomām, kuras koordinē ar šo direktīvu.

2. Attiecībā uz televīzijas apraidi dalībvalstis uz laiku var atkāpties no 1. punkta šādos gadījumos:

a) no citas dalībvalsts raidīts televīzijas raidījums nepārprotami, nopietni un būtiski pārkāpj 22. panta 1. vai 2. punktu un/vai 3.b pantu;

▼M1

b) iepriekšējos 12 mēnešos laikā raidorganizācija vismaz divreiz ir pārkāpusi šo noteikumu(-us);

c) attiecīgā dalībvalsts rakstiski ir paziņojusi raidorganizācijai un Komisijai par iespējamiem pārkāpumiem un par tās nodomu atbilstīgi rīkoties, ja šādi pārkāpumi atkal atkārtotos;

d) apspriešanās ar raidītāju dalībvalsti un Komisiju 15 dienu laikā no c) apakšpunktā minētā paziņojuma iesniegšanas nav noslēgusies ar izlīgumu, un iespējamais pārkāpums turpinās.

Divu mēnešu laikā pēc paziņojuma par dalībvalsts veiktajiem pasākumiem Komisija izlemj, vai šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem. Ja tā izlemj, ka neatbilst, dalībvalstij prasa steidzami izbeigt attiecīgos pasākumus.

3. Šā panta 2. punkts neierobežo nevienu procedūru, tiesiskās aizsardzības līdzekli vai sankciju par attiecīgajiem pārkāpumiem dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir attiecīgā raidorganizācija.

▼M2

4. Attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma dalībvalstis var veikt pasākumus, lai atkāptos no 1. punkta saistībā ar konkrētu pakalpojumu, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) pasākumi ir:

i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:

— sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ietverot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret naida kurināšanu rases, dzimuma, reliģijas vai valstspiederības dēļ un personu cieņas aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,

— sabiedrības veselības aizsardzība,

— sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,

— patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;

ii) pieņemti pret audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma, kas ierobežo i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnu un īpaši nopietnu risku, ka tie varētu ierobežot šos mērķus;

iii) samērīgi ar šiem mērķiem;

b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar kriminālizmeklēšanu, dalībvalsts ir:

— prasījusi dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, veikt pasākumus, un tā šādus pasākumus nav veikusi, vai tie bijuši nepiemēroti,

▼M2

— ir paziņojusi Komisijai un tai dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, par savu nodomu veikt šādus pasākumus.

5. Dalībvalsts steidzamības gadījumā var atkāpties no 4. punkta b) apakšpunktā minētajiem noteikumiem. Šādā gadījumā par pasākumiem visīsākajā iespējamajā laikā jāpaziņo Komisijai un dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, norādot iemeslu, kādēļ dalībvalsts uzskata, ka gadījums ir steidzams.

6. Neierobežojot iespēju dalībvalstīm veikt 4. un 5. pantā minētos pasākumus, Komisija pārbauda paziņoto pasākumu atbilstību Kopienas tiesību aktiem īsākajā iespējamajā laikā. Ja tā secina, ka pasākumi neatbilst Kopienas tiesībām, Komisija attiecīgajai dalībvalstij lūdz atturēties no piedāvāto pasākumu pieņemšanas vai nekavējoties pārtraukt attiecīgos pasākumus.

3. pants

1. Dalībvalstis patur tiesības pieprasīt, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ievērotu sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas jomās, kuras koordinē ar šo direktīvu, ja šādas normas ir saderīgas ar Kopienas tiesību aktiem.

2. Ja dalībvalsts:

a) ir izmantojusi brīvas izvēles iespēju saskaņā ar 1. punktu pieņemt sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas vispārēju sabiedrības interešu jomā; un

b) novērtē, ka raidorganizācija citas dalībvalsts jurisdikcijā veic televīzijas apraidi, kas pilnībā vai galvenokārt ir vērsta uz tās teritoriju,

tā var sazināties ar dalībvalsti, kuras jurisdikcijā ir attiecīgā raidorganizācija, lai panāktu abpusēji pieņemamu risinājumu problēmām, kas radušās. Saņemot pamatotu lūgumu no pirmās minētās dalībvalsts, jurisdikcijas dalībvalsts lūdz raidorganizāciju ievērot attiecīgās normas vispārējo sabiedrības interešu jomā. Jurisdikcijas dalībvalsts divos mēnešos informē pirmo dalībvalsti par rezultātiem, kas panākti saistībā ar minēto lūgumu. Jebkura no abām dalībvalstīm var aicināt kontaktkomiteju, kas izveidota saskaņā ar 23.a pantu, izskatīt attiecīgo lietu.

3. Ja dalībvalsts novērtē:

a) ka rezultāti, kas panākti, piemērojot 2. punktu, nav apmierinoši; un

b) ka attiecīgā raidorganizācija veic uzņēmējdarbību jurisdikcijas dalībvalstī, lai apietu stingrākus noteikumus jomās, kuras koordinē ar šo direktīvu, un kas būtu piemērojami, ja minētā raidorganizācija veiktu uzņēmējdarbību pirmajā dalībvalstī,

tā var pieņemt atbilstīgus pasākumus pret attiecīgo raidorganizāciju.

Šādi pasākumi ir objektīvi nepieciešami, tos piemēro nediskriminējoši un samērīgi noteiktajiem mērķiem.

4. Dalībvalstis var veikt pasākumus atbilstīgi 3. punktam tikai tad, ja ir ievēroti šādi nosacījumi:

a) tā ir paziņojusi Komisijai un tai dalībvalstij, kurā raidorganizācija veic uzņēmējdarbību, par savu nodomu veikt šādus pasākumus, vienlaikus sniedzot pamatojumu iemesliem, uz kā balstās tās novērtējums, un

b) Komisija ir nolēmusi, ka šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem, un jo īpaši, ka pasākumus piemērojušās dalībvalsts novērtējums saskaņā ar 2. un 3. punktu ir pareizi pamatots.

5. Komisija pieņem lēmumu trīs mēnešu laikā pēc tam, kad tā saņēmusi paziņojumu, kas paredzēts 4. punkta a) apakšpunktā. Ja Komisija nolemj, ka pasākumi neatbilst Kopienas tiesību aktiem, attiecīgā dalībvalsts atturas no ierosināto pasākumu veikšanas.

▼M2

6. Dalībvalstis savā tiesību sistēmā ar atbilstīgiem līdzekļiem nodrošina, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji efektīvi izpildītu šīs direktīvas noteikumus.

7. Dalībvalstis veicina kopregulēšanas un/vai pašregulēšanas režīmus valsts mērogā šīs direktīvas koordinētajās jomās, ciktāl to ļauj to attiecīgās tiesību sistēmas. Šie režīmi ir tādi, ka tos plaši atzīst galvenās ieinteresētās puses attiecīgajās dalībvalstīs un ka tie nodrošina efektīvu īstenošanu.

8. Direktīvu 2000/31/EK piemēro, izņemot gadījumus, ja vien šajā direktīvā paredzēts citādi. Ja rodas kolīzija starp Direktīvas 2000/31/EK noteikumu un šīs direktīvas noteikumu, prevalē šīs direktīvas noteikumi, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi.

IIa NODAĻA

Noteikumi, ko piemēro visiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem

3.a pants

Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie audiovizuālo pakalpojumu sniedzēji ļauj pakalpojuma saņēmējiem vienkārši, tieši un pastāvīgi piekļūt vismaz šādai informācijai:

a) mediju pakalpojumu sniedzēja nosaukums;

b) ģeogrāfiskā adrese, kurā mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību;

c) mediju pakalpojumu sniedzēja dati, tostarp tā elektroniskā pasta adrese vai tīmekļa vietne, kas ļauj sazināties ar to ātri tiešā un efektīvā veidā;

d) attiecīgos gadījumos – kompetentā regulējošā vai pārraudzības struktūra.

3.b pants

Dalībvalstis ar atbilstīgiem līdzekļiem nodrošina, ka audiovizuālo mediju pakalpojumi, kurus nodrošina to jurisdikcijā esoši mediju pakalpojumu sniedzēji, nesatur naida kurināšanu rases, dzimuma, reliģijas vai valstspiederības dēļ.

3.c pants

Dalībvalstis veicina to, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji nodrošinātu, ka viņu sniegtos pakalpojumus pakāpeniski dara pieejamus cilvēkiem, kam ir redzes vai dzirdes traucējumi.

3.d pants

Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji nepārraida kinematogrāfiskos darbus ārpus laika, kas saskaņots ar tiesību īpašniekiem.

3.e pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju nodrošinātie audiovizuālie komerciālie paziņojumi atbilst šādām prasībām:

a) audiovizuālie komerciālie paziņojumi ir uzreiz atpazīstami. Slēpti audiovizuāli komerciālie paziņojumi ir aizliegti;

b) audiovizuālos komerciālajos paziņojumos neizmanto metodes, kas iedarbojas uz zemapziņu;

▼M2

c) audiovizuālos komerciālajos paziņojumos:

i) neaizskar cilvēka cieņu;

ii) neietver un nepopularizē diskrimināciju dzimuma, rases vai etniskās izcelsmes, valstspiederības, reliģiskās piederības vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ;

iii) nemudina uz rīcību, kas apdraud veselību vai drošību;

iv) nemudina uz rīcību, kas var spēcīgi kaitēt vides aizsardzībai;

d) ir aizliegti visi cigarešu un citu tabakas izstrādājumu audiovizuālu komerciālo paziņojumu veidi;

e) audiovizuālus komerciālos paziņojumus par alkoholiskajiem dzērieniem nevērš konkrēti uz nepilngadīgo auditoriju, un tajos neveicina šādu dzērienu pārmērīgu lietošanu;

f) audiovizuāli komerciāli paziņojumi par zālēm un ārstēšanu, kas dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, pieejami tikai pēc ārsta norādījuma, ir aizliegti;

g) audiovizuāli komerciālie paziņojumi nerada fizisku vai morālu kaitējumu nepilngadīgajiem. Tādēļ ar šādiem paziņojumiem tieši nepārliecina nepilngadīgos iegādāties vai nomāt preces vai pakalpojumus, izmantojot viņu pieredzes trūkumu vai lētticību, tieši neiedrošina viņus pārliecināt savus vecākus vai citus iegādāties reklamētās preces vai pakalpojumus, neizmanto nepilngadīgo īpašo uzticēšanos vecākiem, skolotājiem vai citām personām vai nepamatoti neparāda nepilngadīgos bīstamās situācijās.

2. Dalībvalstis un Komisija veicina to, lai mediju pakalpojumu sniedzēji izstrādātu rīcības kodeksus attiecībā uz nepieņemamiem audiovizuāliem komerciāliem paziņojumiem, kas ir iekļauti bērniem paredzētajos raidījumos vai pavada tos un kas ir veltīti pārtikai un dzērieniem, kuru sastāvā ir uzturvielas un vielas, kam ir noteikta uzturvērtība vai fizioloģiska ietekme, jo īpaši tādas vielas kā tauki, taukskābes, sāls/soda un cukuri, kuru pārmērīga lietošana uzturā nav ieteicama.

3.f pants

1. Audiovizuālo mediju pakalpojumi vai raidījumi, kas tiek sponsorēti, atbilst šādām prasībām:

a) to saturu un – televīzijas apraides gadījumā – raidījumu programmu nekādā ziņā neietekmē tā, ka tas iespaido mediju pakalpojuma sniedzēja atbildību un redakcionālo neatkarību;

b) tie tiešā veidā neveicina preču vai pakalpojumu pirkšanu vai nomu, jo īpaši izdarot īpašas atsauces, lai ieteiktu šīs preces vai pakalpojumus;

c) skatītāji ir skaidri informēti par sponsorēšanas līguma eksistenci. Sponsorētos raidījumus skaidri identificē, norādot sponsora nosaukumu, logotipu un/vai citu sponsora simbolu, piemēram, atsauci uz produktu(-iem) vai pakalpojumu(-iem) vai tā (to) atšķirības zīmi raidījumiem piemērotā veidā raidījuma sākumā, laikā un/vai beigās.

2. Audiovizuālo mediju pakalpojumus vai raidījumus nesponsorē uzņēmumi, kuru pamatnodarbošanās ir cigarešu un citu tabakas izstrādājumu ražošana vai tirdzniecība.

3. Ja audiovizuālo mediju pakalpojumus vai raidījumus sponsorē uzņēmumi, kuru darbība ir saistīta ar zāļu ražošanu vai tirdzniecību un ārstēšanu, var reklamēt uzņēmuma nosaukumu vai tēlu, bet nereklamē konkrētas zāles vai ārstēšanu, kas ir pieejama tikai pēc ārsta norādījuma dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs.

▼M2

4. Ziņas un aktuālo notikumu raidījumus nesponsorē. Dalībvalstis var aizliegt sponsora logotipa parādīšanu bērniem paredzētajos raidījumos, dokumentālās filmās un reliģiskos raidījumos.

3.g pants

1. Produktu izvietošana ir aizliegta.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, produktu izvietošanu pieļauj, ja vien dalībvalsts nav nolēmusi citādi, šādos gadījumos:

— kinematogrāfiskos darbos, filmās un seriālos, kas izveidoti audiovizuālo mediju pakalpojumu vajadzībām, sporta raidījumos un vieglas izklaides raidījumos; vai

— ja tas netiek apmaksāts un noteiktas preces vai pakalpojumi ir sniegti bez maksas, piemēram, ražotāja aksesuāri un balvas, lai tos iekļautu raidījumā.

Pirmajā ievilkumā paredzēto atkāpi nepiemēro bērniem paredzētajiem raidījumiem.

Raidījumi, kuros ietverta produktu izvietošana, atbilst vismaz visām šādām prasībām:

a) to saturu un televīzijas pārraižu gadījumā – raidījumu programmu nekādā ziņā neietekmē tā, ka tas iespaido mediju pakalpojumu sniedzēja atbildību un redakcionālo neatkarību;

b) tie tieši neveicina preču vai pakalpojumu pirkšanu vai nomu, jo īpaši izdarot īpašas atsauces, lai ieteiktu šīs preces vai pakalpojumus;

c) tajos nav pārmērīgi izcelts attiecīgais produkts;

d) skatītāji ir skaidri informēti par produktu izvietošanu. Raidījumos, kuros ir produktu izvietošana, to pienācīgi norāda raidījuma sākumā un beigās, kā arī tad, kad raidījumu atsāk pēc reklāmas pauzes, lai izvairītos no jebkādas skatītāja maldināšanas.

Izņēmuma gadījumos dalībvalstis var atteikties no d) apakšpunktā noteiktās prasības ar nosacījumu, ka attiecīgo raidījumu nav izveidojis vai pasūtījis pats mediju pakalpojumu sniedzējs vai firma, kas saistīta ar mediju pakalpojumu sniedzēju.

3. Jebkurā gadījumā raidījumos neietver šādu produktu izvietošanu:

— tabakas izstrādājumi vai cigaretes vai tādu uzņēmumu produkti, kuru pamatnodarbošanās ir cigarešu vai citu tabakas izstrādājumu ražošana vai pārdošana; vai

— konkrētas zāles vai ārstēšana, kas ir pieejamas tikai pēc ārsta norādījuma dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punktu piemēro vienīgi raidījumiem, kas veidoti pēc 2009. gada 19. decembra.

IIb NODAĻA

Noteikumi, kas attiecas vienīgi uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma

3.h pants

Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošu mediju pakalpojumu sniedzēju piedāvātos audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma, kas varētu nopietni kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai morālajai attīstībai, dara pieejamus vienīgi tādā veidā, ka ir nodrošināts, ka nepilngadīgie parastos apstākļos nedzirdēs vai neredzēs šādus audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma.

▼M2

3.i pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju piedāvātie audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, ja tas ir iespējams, ar atbilstīgiem līdzekļiem veicina Eiropas darbu izveidi un piekļuvi tiem. Šāda veicināšana varētu būt saistīta, cita starpā, ar finanšu ieguldījumu, ko minēto pakalpojumu sniedzēji sniegtu Eiropas darbu ražošanā un tiesību iegūšanā, vai arī ar attiecīgu daļu un/vai ievērojamo vietu, ko Eiropas darbi ieņem audiovizuālo mediju pakalpojumu piedāvātajā raidījumu katalogā.

2. Dalībvalstis ne vēlāk kā 2011. gada 19. decembrī un pēc tam ik pēc četriem gadiem paziņo Komisijai par 1. punkta īstenošanu.

3. Komisija, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju un uz neatkarīga pētījuma rezultātiem paziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par 1. punkta piemērošanu, ņemot vērā tirgus un tehnoloģiju attīstību, kā arī kultūras daudzveidības mērķi.

IIc NODAĻA

Noteikumi par ekskluzīvām tiesībām un īso ziņu pārraidēm televīzijas apraidē

3.j pants

1. Katra dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai nodrošinātu, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas ekskluzīvi neraidītu notikumus, ko šajā dalībvalstī uzskatītu par īpaši svarīgiem sabiedrībai, tādā veidā, ka ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai ir liegta iespēja sekot šādiem notikumiem tiešraidē vai vēlākās reportāžās bezmaksas televīzijā. Ja šī raidorganizācija tā rīkojas, attiecīgā dalībvalsts izveido sarakstu ar noteiktiem notikumiem, valsts vai starptautiskiem pasākumiem, kurus tā uzskata par ļoti būtiskiem sabiedrībai. To veic skaidri un atklāti, un savlaicīgi. To veicot, attiecīgā dalībvalsts arī nosaka, vai šos pasākumus vajadzētu atspoguļot tiešraidē pilnībā vai daļēji vai vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ sabiedrības interesēs tos pilnībā vai daļēji raidīs vēlāk.

2. Dalībvalstis steidzami informē Komisiju par jebkuriem pasākumiem, kas veikti vai kas jāveic, ievērojot 1. punktu. Trīs mēnešu laikā pēc paziņojuma Komisija pārbauda, vai šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem un paziņo to citām dalībvalstīm. Tā prasa kontaktkomitejas atzinumu, kas izveidota saskaņā ar 23.a pantu. *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tā steidzami publicē informāciju par veiktajiem pasākumiem un vismaz reizi gadā dalībvalstu veikto pasākumu apvienoto sarakstu.

3. Dalībvalstis savu tiesību sistēmā ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, ka to jurisdikcijā esošās raidorganizācijas pēc šīs direktīvas publicēšanas datuma izņēmuma kārtā neizmanto savas nopirktās ekskluzīvās tiesības, tādā veidā, lai neliegtu būtiskai citas dalībvalsts sabiedrības daļai iespēju sekot līdzi notikumiem, ko šī cita dalībvalsts saskaņā ar 1. un 2. punktu plāno raidīt tiešraidē pilnībā vai daļēji, vai arī vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ sabiedrības interesēs tos vēlāk pilnībā vai daļēji raidīs bezmaksas televīzijā, kā noteikusi šī cita dalībvalsts saskaņā ar 1. punktu.

3.k pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka īsu ziņu reportāžu nolūkā visām raidorganizācijām, kas veic uzņēmējdarbību Kopienā, taisnīgā, saprātīgā un nediskriminējošā veidā ir piekļuve notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, kurus ekskluzīvā kārtībā pārraida to jurisdikcijā esoša raidorganizācija.

2. Ja citai raidorganizācijai, kas veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī, kurā veic uzņēmējdarbību raidorganizācija, kas cenšas iegūt

▼M2

piekļuvi, ir ekskluzīvas tiesības attiecībā uz notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, piekļuvi lūdz šai raidorganizācijai.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka šāda piekļuve ir garantēta, ļaujot raidorganizācijām brīvi izvēlēties īsus izvilkumus, izmantojot raidorganizācijas pārraidīto signālu, norādot vismaz avotu, ja vien tas nav neiespējams praktisku iemeslu dēļ.

4. Kā alternatīvu 3. punktam dalībvalsts var izveidot līdzvērtīgu sistēmu, kurā panākta iespēja taisnīgā, saprātīgā un nediskriminējošā veidā gūt piekļuvi ar citiem līdzekļiem.

5. Īsus izvilkumus izmanto tikai vispārīgo ziņu raidījumiem, un tos var izmantot audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma tikai tad, ja tas pats mediju pakalpojumu sniedzējs attiecīgo raidījumu piedāvā atliktā veidā.

6. Neskarot 1. līdz 5. punktu, dalībvalstis atbilstīgi to tiesību sistēmām un praksei nodrošina, ka ir definēti noteikumi un nosacījumi par šādu īsu izvilkumu sniegšanu, jo īpaši attiecībā uz jebkādas kompensēšanas kārtību, īsu izvilkumu maksimālo ilgumu un laika ierobežojumiem to translācijai. Ja ir paredzēta kompensācija, tā nepārsniedz papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi.

▼B

III NODAĻA

Televīzijas programmu izplatīšanas un veidošanas sekmēšana

4. pants

1. Ja vien ir iespējams, dalībvalstis ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, lai raidorganizācijas atvēlētu lielāko daļu sava raidlaika Eiropas darbiem ►M2 ———— ◄, izņemot laiku, kas ir paredzēts ziņām, sporta pasākumiem, spēlēm, reklāmai ►M1 teleteksta pakalpojumiem un televeikalam ◄. Šāds raidlaika sadalījums būtu pakāpeniski panākams, izmantojot piemērotus kritērijus, ievērojot raidorganizācijas atbildību pret skatītājiem par informāciju, izglītību, kultūru un izklaidi.

2. Ja 1. punktā noteiktā raidlaika daļa nav panākama, tā nedrīkst būt mazāka par attiecīgās dalībvalsts vidējo rādītāju 1988. gadā.

Tomēr attiecībā uz Grieķijas Republiku un Portugāles Republiku 1988. gadu aizstāj ar 1990. gadu.

3. Sākot ar 1991. gada 3. oktobri, dalībvalstis ik pēc diviem gadiem iesniedz Komisijai ziņojumu par šā panta un 5. panta piemērošanu.

Ziņojumā jo īpaši iekļauj statistikas datus par šajā un 5. pantā minēto raidlaika sadalījuma sasniegšanu katrā televīzijas programmā, kura ir minētās dalībvalsts jurisdikcijā, noteikti minot iemeslus, kuri ir kavējuši šāda sadalījuma sasniegšanu, un pasākumus, kas ir veikti vai plānoti, lai to sasniegtu.

Komisija informē pārējās dalībvalstis un Eiropas Parlamentu par ziņojumiem, kuriem vajadzības gadījumā pievieno atzinumu. Komisija nodrošina šā panta un 5. panta piemērošanu saskaņā ar Līguma noteikumiem. Atzinumā Komisija jo īpaši var ņemt vērā sasniegumus salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem, pirmpārraides darbu īpatsvaru raidījumu programmā, īpašos apstākļus jaunajām televīzijas raidorganizācijām un īpašo situāciju valstīs ar zemu audiovizuālās ražošanas jaudu vai valodas ierobežojumiem.

4. Padome ne vēlāk kā piecus gadus pēc direktīvas pieņemšanas pārbauda šā panta īstenošanu, pamatojoties uz Komisijas ziņojumu, kas pēc tās ieskatiem papildināts ar jebkādiem priekšlikumiem par pārbaudi, ko tā var uzskatīt par vajadzīgu.

▼B

Tādā nolūkā, pamatojoties uz informāciju, ko saskaņā ar 3. punktu sniegušas dalībvalstis, Komisijas ziņojumā jo īpaši ņemtas vērā pārmaiņas Kopienas tirgū un starptautiskajā dzīvē.

5. pants

Ja vien ir iespējams, dalībvalstis ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, lai raidorganizācijas atvēlētu vismaz 10 % sava raidlaika, izņemot laiku, kurš ir paredzēts ziņām, sporta pasākumiem, spēlēm, reklāmai ►M1 teleteksta pakalpojumiem un televeikalam ◄, vai arī, pēc dalībvalsts ieskatiem, vismaz 10 % no sava programmu budžeta atvēl Eiropas darbiem, kurus veidojuši no raidorganizācijām neatkarīgi veidotāji. Šis sadalījums būtu pakāpeniski panākams, izmantojot piemērotus kritērijus, ievērojot raidorganizācijas atbildību pret skatītājiem par informāciju, izglītību, kultūru un izklaidi.

▼M2

———————

▼M1

———————

9. pants

Šo nodaļu nepiemēro attiecībā uz televīzijas raidījumiem, kas adresēti vietējai auditorijai un kas nepieder pie valsts komunikāciju tīkla.

▼B

IV NODAĻA

▼M2

Televīzijas reklāma un televeikals

10. pants

1. Televīzijas reklāma un televeikals ir skaidri atpazīstams un atšķirams no redakcionālā satura. Neskarot jaunu reklāmas paņēmienu lietojumu, televīzijas reklāmu un televeikalu pilnīgi nošķir no citām raidījumu daļām ar optiskiem un/vai akustiskiem, un/vai telpiskiem līdzekļiem.

2. Atsevišķa reklāma un televeikals, kas nav iestarpinājumi sporta pasākumu pārraidē, ir izņēmums.

11. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, iestarpinot televīzijas reklāmu vai televeikalu raidījumos, netiek kaitēts raidījumu viengabalainībai, ņemot vērā raidījuma dabiskos pārtraukumus un tā ilgumu un būtību, kā arī nekaitē tiesību īpašnieku tiesībām.

2. Televīzijas filmu (izņemot daudzsēriju filmas, seriālus un dokumentālās filmas), kinematogrāfisko darbu un ziņu raidījumu raidīšanu var pārtraukt vienreiz ar televīzijas reklāmu un/vai televeikalu ne biežāk kā pēc paredzētām vismaz trīsdesmit minūtēm. Bērniem paredzēto raidījumu pārraidi var pārtraukt vienreiz ar televīzijas reklāmu un/vai televeikalu ne biežāk kā pēc paredzētām vismaz trīsdesmit minūtēm, ja raidījuma paredzētais ilgums pārsniedz trīsdesmit minūtes. Televīzijas reklāmas vai televeikalu neiestarpina reliģisku ceremoniju pārraidēs.

———————

▼B

14. pants

▼M2

_____

▼M1

2. To medikamentu televeikals, kuriem vajadzīga reģistrācijas apliecība Padomes 1965. gada 26. janvāra Direktīvas 65/65/EEK par normatīvo un administratīvo aktu noteikumu tuvināšanu attiecībā uz medikamentiem ([1]) nozīmē, kā arī televeikals ārstniecībai ir aizliegts.

▼B

15. pants

▼M1

Alkoholisko dzērienu televīzijas reklāma un televeikals atbilst šādiem kritērijiem:

▼B

a) tā nedrīkst būt adresēta nepilngadīgajiem vai, jo īpaši, rādīt nepilngadīgos, kuri lieto šos dzērienus;

b) tā nesaista alkohola lietošanu ar fizisko spēju uzlabošanos vai transportlīdzekļa vadīšanu;

c) tā nerada iespaidu, ka alkohola lietošana palīdz gūt panākumus sabiedrībā vai seksā;

d) tā neapgalvo, ka alkoholam piemīt ārstnieciskas īpašības vai ka tas ir stimulējošs, nomierinošs, vai līdzeklis, kas palīdz risināt personiskas nesaskaņas;

e) tā nemudina uz alkohola pārmērīgu lietošanu un nenopeļ atturību vai mērenu alkohola lietošanu;

f) tā neuzsver, ka augsts alkohola saturs būtu dzēriena pozitīva īpašība.

▼M2

_____

18. pants

1. Televīzijas reklāmas un televeikala kopapjoms vienā stundā nepārsniedz 20 %.

2. Panta 1. punktu nepiemēro attiecībā uz raidorganizācijas paziņojumiem saistībā ar saviem raidījumiem un citiem produktiem, kas tieši atvasināti no šiem raidījumiem, sponsoru paziņojumiem un produktu izvietošanas.

18.a pants

Televeikala skatlogi ir skaidri norādīti ar optiskiem un akustiskiem līdzekļiem, un tie ir vismaz piecpadsmit minūšu gari un bez pārtraukumiem.

19. pants

Šīs direktīvas noteikumus piemēro *mutatis mutandis* attiecībā uz televīzijas kanāliem, kas paredzēti tikai reklāmai un televeikalam, kā arī televīzijas kanāliem, kas paredzēti tikai pašreklāmai. Šiem kanāliem nepiemēro III nodaļu, kā arī 11. un 18. pantu.

_____

([1]) OV 22, 9.2.1965., 369. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 93/39/EEK (OV L 214, 24.8.1993., 22. lpp.).

▼M2

20. pants

Neskarot 3. pantu, dalībvalstis, ņemot vērā Kopienas tiesību aktus, var paredzēt citādus nosacījumus nekā tie, kuri noteikti 11. panta 2. punktā un 18. pantā attiecībā uz televīzijas apraidi, kas domāta tikai savas valsts teritorijai un ko sabiedrība nevar tieši vai netieši uztvert vienā vai vairākās citās dalībvalstīs.

▼M1

▼B

V NODAĻA

▼M2

Nepilngadīgo aizsardzība televīzijas apraidē

▼M1

22. pants

1. Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas savās pārraidēs neiekļauj raidījumus, kas varētu nopietni kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, jo īpaši tādus raidījumus, kuros iekļauta pornogrāfija vai nepamatota vardarbība.

2. Šā panta 1.punktā paredzētos pasākumus attiecina arī uz citiem raidījumiem, kas varētu kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, izņemot gadījumus, kad, izvēloties raidlaiku vai jebkurus tehniskos līdzekļus, ir nodrošināts, ka apraides zonā nepilngadīgie parasti šos raidījumus neredzēs un nedzirdēs.

3. Turklāt, kad šādas programmas pārraida nekodētā veidā, dalībvalstis nodrošina, lai pirms tām būtu akustisks brīdinājuma signāls vai tās iezīmētu ar vizuālu simbolu visā programmas garumā.

▼M2

▼B

VI NODAĻA

▼M2

Tiesības uz atbildi televīzijas apraidē

▼B

23. pants

▼M1

1. Neierobežojot citus noteikumus, ko dalībvalstis pieņēmušas saskaņā ar civilajām, administratīvajām vai krimināltiesībām, neatkarīgi no pilsonības vai valsts piederības jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kuras likumīgajām interesēm ir nodarīts kaitējums, jo īpaši, ja televīzijas raidījumā nepareizi atspoguļota fakta dēļ ir aizskarta tās reputācija un labā slava, ir jābūt tiesībām uz atbildi vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekli. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesību uz atbildi vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekļa izmantošanu nekavē nepamatotu noteikumu vai nosacījumu uzspiešana. Atbildi nosūta saprātīgā laikā pēc pieprasījuma pamatošanas un tādā laikā un veidā, kas atbilst pārraidei, uz ko ir attiecināms pieprasījums attiecas.

▼B

2. Tiesības uz atbildi vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekli ir spēkā attiecībā uz visām dalībvalsts jurisdikcijā esošajām raidorganizācijām.

3. Dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai ieviestu tiesības uz atbildi vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekli un noteiktu proce-

▼B

dūru, kā to īstenot. Jo īpaši tās nodrošina pietiekamu laiku un tādu kārtību, kas nodrošina, ka fiziskas vai juridiskas personas, kuras pastāvīgi uzturas vai ir reģistrētas citās dalībvalstīs, var realizēt šīs tiesības vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekli.

4. Pieteikumu tiesību uz atbildi vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekli īstenošanai var noraidīt, ja šāda atbilde nav attaisnojama saskaņā ar 1. punkta nosacījumiem, varētu būt sodāma, pakļautu raidorganizāciju civiltiesiskai atbildībai vai pārkāptu pieklājības normas.

5. Pieņem noteikumus, kas paredz kārtību, lai strīdus par to, kā realizēt tiesības uz atbildi vai līdzvērtīgu tiesiskās aizsardzības līdzekli, varētu izskatīt tiesā.

▼M1

VIa NODAĻA

Kontaktkomiteja

23.a pants

1. Komisijas aizgādībā izveido kontaktkomiteju. Tā sastāv no dalībvalstu kompetento iestāžu pārstāvjiem. Tās priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis, un tā sanāk vai nu pēc priekšsēdētāja ierosmes, vai pēc dalībvalsts delegācijas lūguma.

2. Šīs komitejas uzdevumi ir:

a) veicināt šīs direktīvas efektīvu īstenošanu, noturot regulāras apspriedes par jebkurām praktiskām problēmām, kas rastos tās piemērošanas gaitā, jo īpaši, piemērojot 2. pantu, kā arī apspriedes par jebkuriem citiem jautājumiem, domu apmaiņu par kuriem uzskata par lietderīgu;

b) sniegt atzinumus pēc savas ierosmes vai atzinumus, ko prasa Komisija, par šīs direktīvas noteikumu piemērošanu dalībvalstīs;

c) būt par sanāksmes vietu viedokļu apmaiņai par jautājumiem, kas būtu jāiztirzā ziņojumos, kuri, ievērojot 4. panta 3. punktu, dalībvalstīm jāiesniedz par to metodiku, par kompetenci 25.a pantā minētajiem neatkarīgajiem pētījumiem, par pieteikumu vērtēšanu šajā nolūkā un par pašiem pētījumiem;

d) pārrunāt to regulāro apspriežu iznākumu, kas Komisijai ir ar raidorganizāciju pārstāvjiem, raidījumu veidotājiem, patērētājiem, ražotājiem, pakalpojumu sniedzējiem, arodbiedrībām un radošajām apvienībām;

▼M2

e) veicināt informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm un Komisiju par stāvokli un regulējošu darbību attīstību attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem, ņemot vērā Kopienas audiovizuālo politiku, kā arī attiecīgu tehnikas attīstību;

▼M1

f) pārbaudīt jebkuras šīs jomas attīstības tendences, domu apmaiņa par ko šķiet lietderīga.

▼M2

VIb NODAĻA

Sadarbība starp dalībvalstu regulējošajām struktūrām

23.b pants

Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu viena otru un Komisiju ar informāciju, kas vajadzīga šīs direktīvas piemērošanai, jo īpaši tās 2., 2.a un 3. panta piemērošanai, proti, šim nolūkam izmantojot kompetentās neatkarīgās regulējošās struktūras.

▼B

VII NODAĻA

Nobeiguma noteikumi

24. pants

Tajās jomās, ko šī direktīva nekoordinē, tā neietekmē dalībvalstu tiesības un pienākumus, kuras izriet no pastāvošajām konvencijām attiecībā uz telekomunikācijām vai apraidi.

▼M2

26. pants

Ne vēlāk kā 2011. gada 19. decembrī un pēc tam ik pēc trim gadiem Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu un, ja vajadzīgs, izstrādā turpmākus priekšlikumus, lai to pielāgotu pārmaiņām audiovizuālo mediju pakalpojumu jomā, jo īpaši – ņemot vērā jaunākos tehnoloģijas sasniegumus, konkurētspēju nozarē un mediju lietotājprasmes līmeni visās dalībvalstīs.

Šajā ziņojumā novērtē arī jautājumu par televīzijas reklāmu, kas pavada bērniem paredzētos raidījumus vai ir iekļauta tajos, un jo īpaši to, vai šajā direktīvā noteiktie noteikumi par reklāmas apjomu un kvalitāti ir nodrošinājuši prasīto aizsardzības līmeni.

▼B

27. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.